

Aleškova butara.

(Konec.)

„Kdo bo pa pri Kajžarjevih nesel butaro?“ vprašajo ded.

„I, Jakec, Tone je že prevelik,“ odgovarja Jožek.

„Tako! Tako!“

Fanta poskočita okrog deda, ki vežejo butaro. Poprašujeta jih venomer, sedaj to, sedaj ono.

Tako urno poteče čas. Butara je bila kmalu zvezana.

„Ej, mama, dajte mi tisti beli trak, ki sem ga imel o binkoštih lansko leto pri birmi. Del ga bom na butaro, da bo lepša. Kajne, dedek, da se bo podalo?“

„Kajpak, kajpak! Potlej bo šele lepa, potlej!“

Pa poiščejo mati birmanski trak v skrinji in ga dadó Alešku. Privezal ga je vrh butare, da je mahljal ob strani.

„Sedaj pa spravi butaro, da jo boš pokazal atu, ko pridejo domov,“ ukažejo mati.

* * *

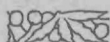
Cvetna nedelja. Vas je danes praznična, in mladina stopa veselih lic v hišo Gospodovo. Mlajši šolarji stopajo posebno ponosno, ko nesejo lepo okrašene butare v hišo božjo. Pomladni god obhaja verno ljudstvo na cvetno nedeljo. Narava nas kliče na delo in cvetje nas spominja veselih dni, ki nas čakajo po končanem delu. Najlepši praznik v solnčni pomladi se praznuje. Tudi odrastli nosijo k službi božji oljkove vejice. Cvetna nedelja nas spominja Jezusovega slovesnega prihoda v Jeruzalem. Na oslici je jezdil Sin božji, in verna množica, ki ga je spremljala, mu je potresala pot in klicala: „Hosana Sinu Davidovemu! Slavljen bodi, ki pride v imenu Gospodovem!“

Sinkovčev Alešek je bil zelo vesel. To veselje mu je delala butara, ki je bila ozaljšana z lepim, cvetočim bršljanom in s svetlozelenim bodičevjem. Birmanski trak je visel z nje. Tolikokrat jo je Alešek že premotril z bistrimi očmi in vendar jo ogleduje še vedno iznova. Zmeraj lepša se mu zdi.

Na cvetno nedeljo pa sta prišla k Šinkovčevim v vas Kajžarjeva Tone in Jakec. Šinkovčev oče so dali vsakemu srebrno petico, ker sta dala Šinkovčevima butaričnega zelenja. Alešek pa je dobil od očeta svetlo krono zato, ker je nesel butaro. Pa je ni napravil, kakor delajo nekateri zapravlživčki. Spravil jo je v lončeni nabiralnik z ozko odprtino. Krona je zdrknila v nabiralnik in Alešek je poskočil.

Več kot nabiralnik in krona je bila pa Aleškova pridnost. Te je bil pa še ljubi Bog vesel.

Da bi Alešek le vedno tak ostal! *Vukovoj.*

Julkine šmarnice.

Dolgo, dolgo so obljubljali mati dobri Julki, da bosta naredili v majniku šmarnice v čast brezmadežni Devici. Julka je venomer izpraševala mamico, kdaj bo prišel maj, da napravita šmarnice. In maj le še ni hotel priti. —

Pa je zazelenela pšenica na poljih, in so zapiskale piskalice po bregovih. Po travnikih so se rumenile zlatice, in velikonočnice so dvigale svoje pestre glave v sveži, zeleni travi. Po vrtovih je zacvetelo sadno drevje in se ponašalo s snežnobelimi cvetovi. Hruške in jabolane, češplje in slive, vse je ogrinjalo belo oblačilo, oblačilo cvetočega maja.

Maj je zarajal po livadi. Tam daleč na vzhodu se je porodil, in svetlo jutranje solnce ga je spremilo v dolino in mu kazalo pot. In maj je priplul k nam in se ustavil...

V zlatem jutru prvega majnika se je prebudila Julka s smehljajem na ustnih. Odmolila je jutranjo molitev, katero so jo naučili mati, ter se opravila. Stopila je v kuhinjo k materi, ki so kuhali zajutrek, in jih je vprašala: „Mama, ali bo kmalu prišel maj?“

„Danes je prvi majnik, Julka,“ so ji odvrnili mati.

„Torej vendar,“ je poskočila veselja in radosti.